

CHƯƠNG 33**Lòng Tham Không Đáy****T**

huần Vu Thông kinh ngạc:

- Cô nương định đi đâu:

Nàng cười dịu dàng:

- Công tử cứu mạng ta, lại đem ta đến đây, ta cũng phải chiêu đãi công tử chút gì chứ?

Chàng vội nói:

- Tại hạ không cần chiêu đãi, chỉ hy vọng lệnh thúc thúc sớm quay về để tại hạ rời khỏi đây, vì tại hạ còn nhiều việc cần làm lắm!

Thiếu nữ chẳng đoái hoài gì đến Thuần Vu Thông, nàng lục lọi trong động đem ra một ít thức ăn và một hũ rượu. Chàng xua tay:

- Tại hạ hoàn toàn không đói, xin khỏi phiền cô nương.

Nàng cũng chẳng cần chàng đói hay không tiếp tục đem đến hai đôi đũa, bày thức ăn ra trước mặt chàng ăn cần:

- Xin đừng phụ lòng kẻ nô tỳ này, xin mời chàng... chỉ cần chàng ăn xong chắc thúc thúc em cũng sẽ về đến.

Không biết sao hơn, chàng gấp một miếng thịt và rót đầy một chén rượu. Thiếu nữ tỏ ra hoan hỷ, vừa uống cạn chén vừa u oán hỏi:

- Thuần Vu công tử, vì sao công tử không hỏi tên nô tỳ này là gì?

Chàng cười nhạt:

- Bèo nước gặp nhau, chỉ trong chốc lát là chia tay có thể chẳng bao giờ gặp lại hà tất phải hỏi tính danh.

Thiếu nữ lắc đầu:

- Không phải, ít nhất mai đây nhớ lại chuyện hôm nay, công tử cũng phải biết tên em chứ?

- Được, xin hỏi phương danh của cô nương là gì?

Thiếu nữ hân hoan:

- Tên em là Sở Khả Khanh, người giang hồ gọi em là Đào Hoa Thiên Hồ.

- Đào Hoa Thiên Hồ...? (Con hồ ly có máu đào hoa)

Chàng giật mình:

- Vì sao cô nương lại có ngoại hiệu ấy?

- Đó là do bọn giang hồ võ sĩ đặt cho, mới thoát đầu em cũng thấy khó nghe nhưng lâu rồi thành quen tai cũng chẳng thấy gì lạ nữa:

Thuần Vu Thông hơi động tâm:

- Này cô nương, cô nương với Thục Trung Thần Kiều Tề Định Phương sự thực có thù hận gì không?

- Cừu hận ư? Hẳn cố ý lãng nhục ta... chuyện ấy kể ra dài lắm!

Chàng trầm ngâm đáp:

- Không sao, cô nương cứ từ từ mà kể.

Sở Khả Khanh:

- Nhà ta là Đào Hoa Sơn Trang ở cách xa đây trăm dặm, xưa kia gia gia ta cũng hành tẩu giang hồ và cũng có chút ít tên tuổi nhưng quy ẩn đã lâu không tranh giành gì với người đời nữa. Có lẽ sau một năm, Thục Trung Thần Kiều Tề Định Phương tìm đến...

Chàng vội hỏi:

- Vì lý do gì hắn tìm đến?

Sở Khả Khanh thở dài:

- Khi gia gia ta hành tẩu giang hồ đã có gặp hắn một lần... vì nghĩa khí giang hồ nên gia gia coi hắn như khách quý, nào ngờ hắn lại chỉ chú ý đến ta...

- Phải chăng hắn định cầu hôn cô nương?

Sở Khả Khanh nghiêng rằng:

- Hắn đã có vợ nhà và vô số tỳ thiếp, con cái cả đàn thế mà còn muốn lấy ta làm tỳ thiếp nữa.

Chàng đã hơi ngà say:

- Tên đó thực là khả ố, sao lệnh tôn lại giao du với loại người như thế?

Nàng than:

- Đương nhiên gia gia ta không bằng lòng. Thục Trung Thần Kiều phần uất bỏ đi, nhưng câu chuyện chưa dứt, từ đó hắ luôn luôn làm phiền ta...

Thuần Vu Thông lại cạn một chén rượu nữa.

- Nói như thế, ta càng ân hận không giết quách hắ cho xong!

Sở Khả Khanh u oán nói tiếp:

- Gần đây tên Thục Trung Thần Kiều lại kéo một lũ ác nhân đến quấy nhiễu nhà ta, gia gia bảo ta đi đến đây tìm thúc thúc vì võ công thúc thúc ta rất cao, có thể bảo vệ được ta...

Thuần Vu Thông chau mày:

- Thì ra cô nương nửa đường gặp chuyện không may?

Sở Khả Khanh gật đầu:

- Chính vậy!

- Thế sao lệnh tôn không bảo vệ cô nương cùng đi?

- Gia gia phải ở lại chăm sóc mẫu thân ta đang bệnh hoạn và em gái nhỏ của ta, đâu có thể phân thân hộ tống ta lên đường tìm thúc thúc được? Ai ngờ đâu... giữa đường đụng độ với một tên bộ hạ của Thục Trung Thần Kiều, ta bị chúng một kiếm đánh bỏ chạy vào một thôn núi...

Thuần Vu Thông chợt kêu lên:

- Thôn ấy không còn một người nào sống sót, có lẽ đều chết dưới tay bọn Thục Trung Thần Kiều?

Sở Khả Khanh cúi đầu:

- Chẳng sai tí nào, hắ biết ta ẩn thân trong thôn ấy nhưng tìm không ra, hắ nổi giận giết sạch thôn dân... Không ngờ cuối cùng lại gặp công tử, nếu không được công tử cứu, nhất định ta cũng chết trong tay hắ rồi...!

Mắt nàng hơi hoen lệ, hai tay trân trọng nâng chén rượu. Thuần Vu Thông đã ngà ngà say, chàng đón liền chén rượu uống cạn. Chàng vốn không quen uống rượu nhiều nên chếch choáng kêu lên:

- Hổng rồi, ta sắp say!

Đứng lên người lảo đảo như muốn ngã. Sở Khả Khanh uể uải chuyển nói:

- Không sao đâu? Công tử chỉ cần nghỉ ngơi một chút, để ta tìm nước cho công tử uống.

Nàng dịu dàng đỡ lấy lưng chàng diu vào trong gian động trong cùng. Thuần Vu Thông lão đảo dựa vào vai Sở Khả Khanh bước theo nàng. Gian phòng trong bố trí rất sạch sẽ hoàn toàn giống phòng riêng của thiếu nữ, một mùi thơm thoang thoảng càng mê hồn người.

Trong cơn mê mê hồ hồ, Thuần Vu Thông được Sở Khả Khanh áp sát mặt vào chàng gọi nhỏ:

- Công tử, công tử ơi...!

Chàng mê mẩn thốt lên:

- Sao, ta... ta...

Nói không thành lời, đồng thời thân hình mềm mại của Sở Khả Khanh đã đè lên người chàng, mùi hương da thịt khiến chàng không tự chủ nổi, chàng vươn tay kéo nàng sát xuống. Sở Khả Khanh hoàn toàn không chống cự mặc cho chàng ôm chầm nàng ghé vào tai chàng:

- Từ từ đã công tử, đợi em cởi áo đã nào...

- Cởi áo?

Hai tiếng ấy như tiếng sét đánh ngang tai khiến Thuần Vu Thông lập tức hồi tỉnh. Giữa đêm thanh vắng trái gái cởi áo là sao...? Chàng lập tức giãy giụa kêu to:

- Không! Không thể...

Sở Khả Khanh giật mình:

- Có gì mà không thể...?

Thuần Vu Thông cố ngiên rằng:

- Buông ta ra mau!

Sở Khả Khanh cười yếu điệu:

- Công tử chó ngốc ngếch thế, chuyện nam nữ thương nhau là chuyện rất bình thường chứ có gì quan trọng, chẳng lẽ công tử không biết em...

Thuần Vu Thông đã hơi tỉnh, chàng quát to:

- Im đi!

Sở Khả Khanh chau mày:

- Chẳng lẽ công tử không cần em?

Chàng giận dữ:

- Nguyên ta không cần cô nương, mau buông ta ra!

Sở Khả Khanh ngồi dậy cười khanh khách:

- Công tử cứ ngồi dậy đi, em không ngăn cản đâu!

Nhưng loại rượu Nữ Nhi Hồng rất mạnh, bấy giờ tửu dục mới phát tác, Thuần Vu Thông không sao gượng ngồi lên nổi chỉ cựa quậy vài cái đã nằm vật xuống.

Chàng quát:

- Sở Khả Khanh ta không có tội gì với cô nương, xin chớ hại thanh danh của ta, mau đem thuốc tỉnh rượu cho ta!

Sở Khả Khanh mỉm cười:

- Thuốc tỉnh rượu em đã chuẩn bị rồi!

Nàng đưa tay với một cái bát đựng thứ nước xanh lục trên cái bàn bên cạnh đưa cho chàng. Chàng ghé môi vào, nhưng ngửi mùi nước ấy liền hiểu đó chính là loại Xuân Dục kích động tình dục tình rất ti tiện trong giang hồ vẫn hay đồn đại. Thuần Vu Thông quăng bát thuốc, Sở Khả Khanh cả cười:

- Sao? Sao công tử lại đổ nước ấy đi?

Thuần Vu Thông nghiêng rằng:

- Cô nương là một dâm phụ thô bỉ?

- Đừng nói với em thế chứ? Với sắc đẹp mê hoặc của em, chưa ai dám cự tuyệt, công tử là trường hợp duy nhất. Nhưng không sao, em sẽ có cách khiến công tử khuất phục.

Kỳ thực, Thuần Vu Thông chỉ nhờ có một chút tâm linh chưa mê muội hẳn nên cương quyết cự tuyệt Sở Khả Khanh, chưa bị nàng mê hoặc nhưng xác thịt chàng cũng đang đòi hỏi ghê gớm, e rằng chàng không thể kháng cự được lâu. Sở Khả Khanh cười mỉm:

- Công tử kể ra giỏi thật, có lẽ chưa nhìn thấy thân thể nữ nhân bao giờ, chỉ cần công tử nhìn thấy thân thể em, e rằng công tử sẽ van xin.

Mấy lần Thuần Vu Thông cố vùng dậy nhưng đều thất bại. Sở Khả Khanh buông chuỗi cười dòn, từ từ cởi áo quần. Cuối cùng trên thân nàng chỉ còn lại mảnh quần lót mỏng như lụa, bao nhiêu đường cong diễm tuyệt trên nàng lồ lộ hiện ra. Lòng Thuần Vu Thông như lửa đốt, sự thèm muốn tăng lên cực kỳ... Chàng hết sức cự tuyệt lòng ham muốn đưa mắt nhìn ra chỗ khác không dám

nhìn thân thể trắng muốt đầy hấp lực ấy. Sở Khả Khanh áp đôi gò bồng đảo dịu mềm vào sát ngực chàng như muốn thiêu đốt chàng.

Trong lúc nguy cấp ấy bỗng nhiên ngoài cửa bỗng có tiếng gõ cửa rất gấp. Thuần Vu Thông định thần vùng vẫy:

- Thúc thúc cô nương về kìa!

Sở Khả Khanh bật cười:

- Đồ ngốc, thực sự em chẳng có thúc thúc nào cả, cũng chẳng còn phụ mẫu, nơi đây chính là nhà của em, công tử thật là ngây thơ thuần phác, em nói gì cũng tin cả.

Thuần Vu Thông như bị dội một gáo nước lạnh, quát to:

- Đồ lừa dối! Cô nương lừa ta...

Sở Khả Khanh cười đắc ý:

- Vâng, em lừa công tử đây, vết thương của em nhẹ lắm, sự thực chẳng cần công tử giúp, nhưng em vừa gặp công tử đã mê công tử rồi, nên em đành lừa công tử, cái đó là vì công tử, em chỉ yêu công tử thôi...

Thuần Vu Thông nghiêng răng mắg:

- Tiện tỳ...

Tiếng gõ cửa động càng gấp gáp thúc giục. Sở Khả Khanh hậm hực:

- Người nào chẳng biết lợi hại đang đem đến đây quấy phá ta...

Nàng không thềm mặc quần áo, thuận tay kéo thanh kiếm treo trên vách đi thẳng ra ngoài. Thuần Vu Thông cố cựa quậy nhưng chỉ thấy đầu óc choáng váng tay chân mềm nhũn không còn chút sức lực không thể đứng dậy nổi, đành nằm bất động trên giường.

Không lâu chợt nghe có tiếng cửa động xịch mở nhiều tiếng kêu kinh ngạc. Thuần Vu Thông lấy làm kinh dị, đồng thời chàng nhận ra tiếng kêu kinh ngạc ấy là chính của Sở Khả Khanh và tiếp theo là những âm thanh chửi mắg rất quen, nhưng nhất thời chàng chưa nhận ra là của ai, chỉ biết là những âm thanh của nữ nhân. Tự thân không thể cử động chàng nằm im chú ý lắng nghe. Trong bụng chàng đoán ắ xảy ra trận ác đấu, nhưng lạ thay chẳng có tiếng vũ khí chạm nhau mà lại có tiếng chân tiến vào phòng trong.

Thuần Vu Thông cứ nằm bất động, nhất thời mặt đỏ bừng vì thẹn. Tiếng chân đã đến bên giường thì ra có tới ba người kể cả Sở Khả Khanh. Một âm thanh quen thuộc lay lay gọi chàng:

- Thuần Vu công tử!

Chàng mở mắt, nhất thời ngượng chín người vì người đứng trước mặt chàng chính là Diệu Diệu Phu Nhân, chủ nhân của Người Muôn Mặt. Cùng đi với phu nhân có cả Thiên Diện Nhân. Còn Sở Khả Khanh khúm núm sợ sệt đứng sau cũng vẫn chỉ mặc trên thân bộ đồ lót mỏng manh. Diệu Diệu Phu Nhân ôn phụ:

- Thuần Vu công tử bị sợ hãi quá chăng?

Thuần Vu Thông bẽn lễn:

- Tại hạ... tại hạ...

Cứ ấp úng một lúc lâu chàng vẫn không nói nên lời. Diệu Diệu Phu Nhân mỉm cười:

- May mà ta đến kịp thời, nếu không ta còn mặt mũi nào gặp mẫu thân quá vãng của Thuần Vu công tử nữa...

Thuần Vu Thông lo lắng:

- Phu nhân nói vậy là có ý gì?

Diệu Diệu Phu Nhân thở dài:

- Thực không dám giấu công tử, con nha đầu Sở Khả Khanh này chính là đệ tử của ta...

Thuần Vu Thông chợt kêu:

- Thì ra là như thế...

Chàng thở dài nhắm mắt, chàng quả không biết nói gì...

- o O o -